Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (пети състав)

24 октомври 2013 година*

„Преюдициално запитване — Социално осигуряване — Регламент (ЕИО) № 1408/71 — Семейно обезщетение — Бонус за дете — Национална правна уредба, която предвижда отпускане на обезщетение под формата на автоматично предоставяно данъчно облекчение за дете — Недопускане на припокриване на семейни обезщетения“

По дело C-177/12

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Cour de cassation (Люксембург) с акт от 29 март 2012 г., постъпил в Съда на 17 април 2012 г., в рамките на производство по дело

Caisse nationale des prestations familiales

срещу

Salim Lachheb,

Nadia Lachheb,

СЪДЪТ (пети състав),

състоящ се от: г-н T. von Danwitz, председател на състав, г-н E. Juhász, г-н A. Rosas (докладчик), г-н D. Šváby и г-н C. Vajda, съдии,

генерален адвокат: г-н M. Wathelet,

секретар: г-н A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

— за Caisse nationale des prestations familiales, от A. Rodesch, avocat,

— за г-н и г-жа Lachheb, от C. Rimondini, avocat,

— за Европейската комисия, от г-н V. Kreuschitz и г-н G. Rozet, в качеството на представители,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

* Език на производството: френски.

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 18 ДФЕС и член 45 ДФЕС, член 1, буква ф), подточка i), член 3 и член 4, параграф 1, буква з) от Регламент (ЕИО) № 1408/71 на Съвета от 14 юни 1971 година за прилагането на схеми за социална сигурност на заети лица, самостоятелно заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността, в изменената му и актуализирана редакция съгласно Регламент (ЕО) № 118/97 на Съвета от 2 декември 1996 година (ОВ L 28, 1997 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 4, стр. 35 и поправка в ОВ L 32, 2008 г., стр. 31), изменен с Регламент (ЕО) № 647/2005 на Европейския парламент и на Съвета от 13 април 2005 година (ОВ L 117, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 7, стр. 211, наричан по-нататък „Регламент № 1408/71“), както и на член 7 от Регламент (ЕИО) № 1612/68 на Съвета от 15 октомври 1968 година относно свободното движение на работници в Общността (ОВ L 257, 1968 г., стр. 2; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 1, стр. 11).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между Caisse nationale des prestations familiales (наричана по-нататък „CNPF“) и г-н и г-жа Lachheb, френски граждани, единият от които работи в Люксембург, а другият — във Франция, по повод решение на CNPF да включи обезщетение, наречено „бонус за дете“, в основата за изчисляване, използвана за определяне на размера на семейните обезщетения, които г-н и г-жа Lachheb трябва да получат от люксембургската държава.

Правна уредба

Правото на Съюза

3 Съображения 1, 5, 8 и 10 от Регламент № 1408/71 гласят, както следва:

„като има предвид, че разпоредбите за координиране на националните законодателства в областта на социалното осигуряване спадат към свободното движение на [лицата] и следва да допринасят за подобряване на техния жизнен стандарт и условия за трудова заетост;

[…]

като има предвид, че в рамките на тази координация е необходимо в Общността да се гарантира еднакво третиране съгласно различните национални законодателства на живеещите в държавите членки работници, лицата на тяхна издръжка и преживелите ги лица;

[…]

като има предвид, че заетите и самостоятелно заетите лица, които се движат в рамките на Общността, следва да подлежат на прилагане на схемата за социална сигурност на една-единствена държава членка, за да се избегне припокриване на приложимите национални законодателства и усложненията, които биха могли да произтекат от това;

[…]

като има предвид, че с оглед на възможно най-ефективно гарантиране на еднакво третиране на всички работници, които са заети на територията на дадена държава членка, за приложимо законодателство е целесъобразно по принцип да се определи законодателството на държавата членка, в която съответното лице упражнява трудова или самостоятелна трудова заетост“.

4 Член 1 от този регламент съдържа определенията, които се прилагат в уредената от него област.

5 Член 1, буква ф) от посочения регламент гласи:

„i) „терминът семейни обезщетения означава всички парични обезщетения и обезщетения в натура, които са предназначени за посрещане на семейни разходи съгласно законодателството, предвидено в член 4, параграф 1, буква з), без посочените в приложение II специални помощи за раждане на дете или осиновяване;

ii) семейни помощи означава периодични парични обезщетения, които се отпускат изключително според броя и, по целесъобразност, възрастта на членовете на семейството“.

6 Член 3, параграф 1 от същия регламент гласи:

„[При спазване на] особените разпоредби на настоящия регламент лицата, за които се прилага настоящият регламент, имат същите задължения и се ползват със същите обезщетения съгласно законодателството на която и да е държава членка, както гражданите на съответната държава“.

7 По смисъла на член 4, параграф 1, буква з) от Регламент № 1408/71 същият се прилага за цялото законодателство във връзка с клоновете на социалното осигуряване, което има отношение към семейните обезщетения.

8 Съгласно член 4, параграф 2 от посочения регламент същият се прилага за всички общи и специални схеми на социално осигуряване, независимо дали със или без плащане на вноски, и за схеми, които се отнасят до отговорността на работодател или корабособственик за обезщетенията, посочени в параграф 1.

9 Член 5 от посочения регламент има следния текст:

„Държавите членки посочват законодателството и схемите по член 4, параграфи 1 и 2, специалните обезщетения, получавани без вноски по член 4, параграф 2а, минималните обезщетения по член 50 и обезщетенията по членове 77 и 78 в декларации, които подлежат на уведомяване и публикуване в съответствие с член 97“.

10 Член 13, озаглавен „Общи правила“, от същия регламент гласи:

„1. [При спазване на] членове 14в и 14е лицата, за които се прилага настоящият регламент, са подчинени на законодателството само на една-единствена държава членка. Това законодателство се определя в съответствие с разпоредбите в настоящия дял.

2. [При спазване на] членове от 14 до 17:

а) лице, което е заето на работа на територията на една държава членка, е подчинено на законодателството на тази държава, дори и ако пребивава на територията на друга държава членка или ако седалището или мястото на стопанска дейност на предприятието или лицето, което го е наело на работа, се намира на територията на друга държава членка;

[…]“.

11 Член 73 от Регламент № 1408/71 предвижда:

„Заето или самостоятелно заето лице, което е подчинено на законодателството на държава членка, има право, по отношение на членовете на неговото семейство, които пребивават в друга държава членка, на семейните обезщетения, предвидени от законодателството на първата посочена държава като пребиваващи в тази държава лица, съобразно разпоредбите на приложение VI“.

12 Член 76 от посочения регламент гласи следното:

„1. Когато съгласно законодателството на държавата членка, на чиято територия пребивават членовете на семейството, се предвиждат семейни обезщетения през един и същи период от време за един и същи член на семейството и въз основа на упражняването на дадена професия, [изплащането] на дължимите семейни обезщетения в съответствие със законодателството на друга държава членка, по целесъобразност съгласно членове 73 или 74, се [спира] до размера, предвиден в законодателството на първата държава членка.

2. Ако в държавата членка, на чиято територия пребивават членовете на семейството, не бъде подадено заявление за обезщетения, компетентната институция на другата държава членка може да прилага разпоредбите на параграф 1, все едно че в първата държава членка са били отпуснати обезщетения“.

13 Член 7, параграфи 1 и 2 от Регламент № 1612/68 гласи:

„1. Работник, който е гражданин на държава членка, не може поради своето гражданство да бъде третиран на територията на друга държава членка различно от работниците — нейни граждани, по отношение на условията за наемане на работа, и в частност, по отношение на трудовото възнаграждение, уволнението и ако остане безработен — на възстановяването или новото наемане на работа.

2. Той има право на същите социални и данъчни предимства, както работниците — местни граждани“.

14 Член 10, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 574/72 на Съвета от 21 март 1972 година относно определяне на реда за прилагане на Регламент № 1408/71 (ОВ L 74, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 1, стр. 74), в изменената му и актуализирана редакция съгласно Регламент № 118/97 (наричан по-нататък „Регламент № 574/72“), гласи:

„а) [Изплащането] на дължими обезщетения или семейни помощи съгласно законодателството на държава членка, според което придобиването на право на тези обезщетения или помощи не зависи от условия за осигуряване, трудова или самостоятелна трудова заетост, се спира, когато през един и същи период и за един и същи член на семейството се дължат обезщетения единствено съгласно националното законодателство на друга държава членка или при прилагане на разпоредбите на членове 73, 74, 77 или 78 от Регламент [№ 1408/71], до размера на тези обезщетения.

б) Въпреки това, при упражняване на професионална или търговска дейност на територията на първата държава членка:

i) в случай на дължими обезщетения само съгласно националното законодателство на друга държава членка или съгласно разпоредбите на членове 73 или 74 от регламента на лицето, което има право на семейни обезщетения, или на лицето, на което същите следва да се изплащат, [изплащането] на дължими семейни обезщетения само съгласно националното законодателство на въпросната друга държава членка или съгласно

разпоредбите на посочените членове се спира до размера на семейните обезщетения, предвидени от законодателството на държавата членка, на чиято територия пребивава членът на семейството. Разходите за изплатените обезщетения от държавата членка, на чиято територия пребивава членът на семейството, са за сметка на тази държава членка;

[…]“.

15 Следва да се отбележи, от една страна, че Регламент № 1408/71 е заменен от Регламент (ЕО) № 883/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година за координация на системите за социална сигурност (ОВ L 166, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 7, стр. 82, поправка в ОВ L 33, 2008 г., стр. 12) и от друга страна, че Регламент № 574/72 е заменен от Регламент (ЕО) № 987/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 16 септември 2009 година за установяване процедурата за прилагане на Регламент № 883/2004 (ОВ L 284, стр. 1), като тези нови регламенти са започнали да се прилагат от 1 май 2010 г. съгласно член 91 от Регламент № 883/2004 и член 97 от Регламент № 987/2009. Въпреки това, като се има предвид моментът на настъпване на фактите, разглеждани в главното производство, същите продължават да се уреждат от Регламент № 1408/71 и Регламент № 574/72.

Люксембургско право

16 Законът от 21 декември 2007 г. за въвеждане на Закона относно бонуса за дете (Mémorial A 2007 г., стр. 3949) изменя, считано от 2008 г., системата за данъчно облекчение за деца, предвидена от люксембургската правна уредба. Член 5 от дял II от посочения закон гласи:

„Въвежда се Законът от 21 декември 2007 г. относно бонуса за дете.

Членовете на горепосочения закон имат следното съдържание:

“Член 1.

За всяко живо дете, било в общото домакинство на неговите баща и майка, било в домакинството на този от родителите му, който сам се грижи за отглеждането и издръжката му, и за отглеждането на което съществува право на семейни помощи, съгласно член 1 от изменения Закон от 19 юни 1985 г. относно семейните помощи и създаването на Национална каса за семейни обезщетения [(Mémorial A 1985 г., стр. 680)], се отпуска бонус за дете като автоматично предоставяно данъчно облекчение, предвидено в член 122 от изменения Закон от 4 декември 1967 г. относно данъка върху дохода.

Член 2:

Бонусът за дете е в размер на 922,5 [EUR] годишно. Той се изплаща по време на данъчната година, за която се отнася, съгласно условия и ред, които ще бъдат определени от посочената в член 6 наредба на Великия херцог.

Изплащането има погасителен ефект и се извършва от [CNPF] в полза на получателя на семейни помощи, посочен в член 5, първа и четвърта алинея, или в случай на дете, при който единият от родителите осигурява самостоятелно обучението и издръжката, на родителя, които има право да ги получава, предвиден в член 5, втора алинея, първо изречение от изменения Закон от 19 юни 1985 г. относно семейните помощи и създаването на Национална каса за семейни обезщетения, заедно с изплащането на семейните помощи.

[…]

Член 4.

За изпълнение на настоящия закон се прилагат, освен при необходимост от терминологично адаптиране на съдържанието, и член 23, втора и трета алинея, членове 24, 26, 27, 28, 29, 30 и 31 от изменения Закон от 19 юни 1985 г. относно семейните помощи и създаването на Национална каса за семейни обезщетения и член 208, четвърта алинея, член 273, пета алинея, член 276, член 278, първа и втора алинея, член 291, член 292bis, член 302, четвърта алинея, член 311, член 333 и член 334, първа алинея от Кодекса за социално осигуряване.

Член 5.

В първото изречение от член 6, първа алинея от изменения Закон от 19 юни 1985 г. относно семейните помощи и създаването на Национална каса за семейни обезщетения се добавят думите „на бонуса за дете“, които са вмъкнати след „начало на учебната година“.

Член 6.

Условията и редът за прилагане на настоящия закон могат да бъдат уточнени с наредба на Великия херцог.

[…]“.

17 След влизането в сила на Закона от 13 май 2008 г. за въвеждане на единен статут (Mémorial A 2008 г., стр. 790) член 29 от Закона от 19 юни 1985 г. относно семейните помощи и създаването на Национална каса за семейни обезщетения, към който член 4 от Закона от 21 декември 2007 г. относно бонуса за дете препраща за прилагането си, става член 317 от Кодекса за социалното осигуряване. Съгласно посочения член 29:

„Във всички случаи се дължи само една помощ от даден вид за дете.

С наредба на Великия херцог се въвеждат разпоредби за предотвратяване или ограничаване на припокриването, до размера на най-високата помощ, на предвидените в настоящия раздел обезщетения с тези, предвидени за същата цел по схема на друга държава“.

18 Член 1 от Наредбата на Великия херцог от 19 декември 2008 г. за определяне на реда и условията за изплащане на бонуса за дете, считано от 2009 г. (Mémorial A 2008 г., стр. 3305, наричана по-нататък „Наредбата на Великия херцог от 19 декември 2008 г.“), приета в изпълнение на член 6 от Закона от 21 декември 2007 г. относно бонуса за дете, предвижда:

„От 1 януари 2009 г. бонусът за дете се изплаща на месечни вноски от 76,88 [EUR] на дете за всеки месец, през който за детето, за което се ползва бонусът, посочен в член 1 от Закона от 21 декември 2007 г. относно бонуса за дете, съществува право на семейни помощи в пълен размер. […]

Като изключение от предвиденото в първа алинея бонусът се включва в изравнителната добавка в размер до 76,88 [EUR] за дете за всеки месец, през който за детето, за което се ползва този бонус, съществува право на изравнителни семейни обезщетения, отпуснати въз основа на задължително осигуряване по люксембургска схема за социално осигуряване. Изравнителната добавка се изплаща ежегодно или на шест месеца, след представяне на удостоверение за изплащане на обезщетения от различна от Люксембург държава, получени през съответния период.

Изплащането на бонуса се осъществява при същите условия, както семейните помощи“.

Спорът по главното производство и преюдициалните въпроси

19 Г-н и г-жа Lachheb живеят заедно с децата си в Монделанж (Франция). От представената пред Съда преписка е видно, от една страна, че г-н Lachheb работи като заето лице в Люксембург, докато съпругата му работи във Франция, и от друга страна, че по силата на люксембургската правна уредба г-н и г-жа Lachheb имат право да получат „изравнителна добавка“ от CNPF в размер, съответстващ на разликата между семейните обезщетения, които те имат право да получат от държавата, в която г-н Lachheb е нает на работа, а именно Великото херцогство Люксембург, и тези, за които те могат да претендират да им бъдат изплатени от държавата на пребиваване, а именно Френската република.

20 След възражение от г-н и г-жа Lachheb управителният съвет на CNPF потвърждава решение на председателя на CNPF, който, считано от април 2009 г., взема предвид бонуса за дете, дължим на г-н и г-жа Lachheb съгласно люксембургската правна уредба при изчисляване на изравнителната добавка, предвидена в член 1, втора алинея от Наредбата на Великия херцог от 19 септември 2008 г.

21 След подаването на жалба от г-н и г-жа Lachheb с решение от 7 февруари 2011 г. Арбитражният съвет по въпросите на социалното осигуряване изменя това решение, като на основание член 95 от Конституцията отказва да приложи Наредбата на Великия херцог от 19 декември 2008 г., поради това че не е съобразена със Закона от 21 декември 2007 г. относно бонуса за дете, който закон гарантира, че данъчните облекчения за деца, отглеждането на които дава право на семейни помощи, се предоставят под формата на автоматично отпускани бонуси за дете. Арбитражният съвет приема, че г-н и г-жа Lachheb имат право, считано от м. април 2009 г., да продължат да получават бонуса за дете, предвиден като автоматично предоставяно данъчно облекчение.

22 CNPF подава касационна жалба срещу това съдебно решение пред запитващата юрисдикция, като изтъква пет правни основания, първите три, от които са изведени от нарушение, отказ да се приложи, неправилно прилагане или неправилно тълкуване на член 1, буква ф), подточка i), член 3, параграф 1, член 4, параграф 1, буква з) и член 76, параграф 1 от Регламент № 1408/71, както и на член 10 от Регламент № 574/72.

23 Запитващата юрисдикция посочва, че бонусът за дете, предвиден от люксембургската правна уредба, се смята от същата за семейно обезщетение, по отношение на което се прилагат предвидените в тази област правила за недопускане на припокриване.

24 Според посочената юрисдикция механизмът на изравнителната добавка, който е възприет от правото на Съюза и на който се позовава Наредбата на Великия херцог от 19 декември 2008 г., е подходящ, ако се прилага по отношение на обезщетение, квалифицирано като семейно обезщетение по смисъла на член 1, буква ф), подточка i) и член 4, параграф 1, буква з) от Регламент № 1408/71. За сметка на това, ако механизмът на изравнителната добавка се прилага по отношение на помощи, които не представляват обезщетения по схема за социална сигурност по смисъла на посочения регламент, има опасност това прилагане — което би довело до лишаване на част от пограничните заети лица, които се придвижват от други държави членки към Люксембург, за да упражняват там професионална дейност, от пълното заплащане на бонуса за дете, докато той би бил отпускан изцяло на пребиваващите в Люксембург заети лица — да представлява дискриминационна мярка по смисъла на член 7 от Регламент № 1612/68, членове 18 и 45 ДФЕС, както и член 3 от Регламент № 1408/71.

25 Като изразява съмнения относно квалификацията като семейно обезщетение по смисъла на член 1, буква ф), подточка i) и член 4, параграф 1, буква з) от Регламент № 1408/71 на обезщетение като бонуса за дете, предвиден от люксембургската правна уредба, Cour de cassation решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Представлява ли обезщетение като предвиденото в Закона от 21 декември 2007 г. относно бонуса за дете семейно обезщетение по смисъла на член 1, буква ф), подточка i) и член 4, параграф 1, буква з) от Регламент [№ 1408/71]?

2) При отрицателен отговор на първия въпрос, допускат ли членове 18 [ДФЕС] и 45 [ДФЕС], [член] 7 от Регламент [№ 1612/68] или [член] 3 от Регламент [№ 1408/71] национална правна уредба от вида на разглежданата в главното производство, по силата на която отпускането на обезщетение, като предвиденото в Закона от 21 декември 2007 г. относно бонуса за дете, на заетите лица, които упражняват професионалната си дейност на територията на съответната държава членка и пребивават с членовете на семейството си на територията на друга държава членка, се спира до размера на предвидените за членовете на техните семейства от законодателството на държавата членка по пребиваване семейни обезщетения, тъй като националното законодателство задължава спрямо съответното обезщетение да се прилагат правилата за недопускане на припокриване на семейните обезщетения, предвидени [в член] 76 от Регламент [№ 1408/71] и [в член] 10 от Регламент [№ 547/72]?“

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

26 С първия си въпрос запитващата юрисдикция иска да се установи дали член 1, буква ф), подточка i) и член 4, параграф 1, буква з) от Регламент № 1408/71 трябва да се тълкуват в смисъл, че обезщетение като бонуса за дете, установен със Закона от 21 декември 2007 г. относно бонуса за дете, представлява семейно обезщетение по смисъла на посочения регламент.

27 Най-напред трябва да се припомни, че съгласно текста на член 4, параграф 1 от Регламент № 1408/71, който изрично посочва „законодателство, което се отнася до [...] клонове[те] на социално осигуряване“, материалният обхват на този регламент се разпростира върху законодателствата на всички държави членки относно изброените в букви а) —з) от същата тази разпоредба клонове на социалното осигуряване.

28 По-специално Съдът многократно е постановявал, че разграничението между обезщетенията, изключени от приложното поле на Регламент № 1408/71, и обезщетенията, които се уреждат от него, се основава главно на елементите, характерни за всяко обезщетение, а именно неговата крайна цел и условията за отпускането му, а не на това дали едно обезщетение е квалифицирано от дадено национално законодателство като социалноосигурително обезщетение (вж. Решение от 16 юли 1992 г. по дело Hughes, C-78/91, Recueil, стр. I-4839, точка 14). Освен това Съдът е имал повод да уточни, че чисто формалните характеристики не трябва да се считат за елементи от фактическия състав при класификацията на обезщетенията (вж. Решение от 11 септември 2008 г. по дело Petersen, C-228/07, Сборник, стр. I-6989, точка 21 и цитираната съдебна практика). От това следва, че фактът, че дадено обезщетение се урежда от националното данъчно право, не е решаващ за преценката на елементите от фактическия му състав.

29 За тази преценка е необходимо, на първо място, да се изследва дали бонусът за дете, като разглеждания в главното производство, трябва да се счита за „социалноосигурително обезщетение“ по смисъла на Регламент № 1408/71.

30 Съгласно постоянната съдебна практика дадено обезщетение може да се счита за социалноосигурително обезщетение, ако се предоставя на получателите без каквато и да било индивидуална и дискреционна преценка на личните нужди, въз основа на определен от закона фактически състав, и ако е свързано с някой от рисковете, изрично изброени в член 4, параграф 1 от Регламент № 1408/71 (вж. по-специално Решение от 21 юли 2011 г. по дело Stewart, C-503/09, Сборник, стр. I-6497, точка 32 и цитираната съдебна практика).

31 Както изтъкват CNPF и Комисията, разглежданото в главното производство обезщетение, от една страна, се отпуска автоматично, когато детето е на издръжка, за да се посрещнат разходите, свързани с тази издръжка, и от друга страна, съответства на фиксирана сума, отпускана автоматично, без каквато и да било връзка с доходите или дължимите от молителя данъци. Следователно обезщетение като разглежданото в главното производство представлява социалноосигурително обезщетение.

32 Освен това Съдът вече е приел, че начинът на финансиране на дадено обезщетение е без значение за квалифицирането му като социалноосигурително обезщетение, което се потвърждава и от факта, че съгласно член 4, параграф 2 от Регламент № 1408/71 обезщетенията, независещи от внасянето на социалноосигурителни вноски, не са изключени от приложното поле на регламента (вж. Решение по дело Hughes, посочено по-горе, точка 21). Също така Съдът е имал възможност да уточни, че правният механизъм, който държавата членка използва, за да приложи обезщетението, е без значение за квалифицирането на същото като социалноосигурително обезщетение (вж. в този смисъл Решение от 15 март 2001 г. по дело Offermanns, C-85/99, Recueil, стр. I-2261, точка 46).

33 На второ място, следва да се определи точно характерът на обезщетението, разглеждано в главното производство. За да се направи разграничение между отделните категории социалноосигурителни обезщетения, следва да се има предвид рискът, покрит от всяко обезщетение (Решение от 18 юли 2006 г. по дело De Cuyper, C-406/04, Recueil, стр. I-6947, точка 27).

34 По-специално съгласно член 1, буква ф), подточка i) от Регламент № 1408/71 „терминът „семейни обезщетения“ означава всички парични обезщетения и обезщетения в натура, които са предназначени за посрещане на семейни разходи“. В това отношение Съдът е приел, че семейните обезщетения са предназначени да подпомогнат социално работниците, които издържат семейства, като ангажират обществото при поемането на семейните разходи (вж. Решение от 4 юли 1985 г. по дело Kromhout, 104/84, Recueil, стр. 2205, точка 14 и Решение от 19 септември 2013 г. по дело Hliddal и Bornand, C-216/12 и C-217/12, точка 54 и цитираната съдебна практика).

35 Изразът „посрещане на семейни разходи“, посочен в член 1, буква ф), подточка i) от Регламент № 1408/71, трябва да се тълкува в смисъл, че обозначава по-специално обществения принос към семейния бюджет, чиято цел е да намали тежестите, свързани с издръжката на децата (Решение по дело Offermanns, посочено по-горе, точка 41 и Решение от 7 ноември 2002 г. по дело Maaheimo, C-333/00, Recueil, стр. I-10087, точка 25).

36 В главното производство трябва да се констатира, както правят CNPF и Комисията и както личи от представената пред Съда преписка, че бонусът за дете, който се предоставя за всяко дете на издръжка, представлява обществен принос към семейния бюджет, чиято цел е да намали тежестите, свързани с издръжката на децата, и поради това представлява семейно обезщетение по смисъла на член 1, буква ф), подточка i) от Регламент № 1408/71.

37 В това отношение фактът, че общественият принос към семейния бюджет е под формата на парично обезщетение, изплащано съгласно националното данъчно право, и че бонусът за дете води началото си от данъчно облекчение за деца, не поставя под съмнение квалификацията на едно такова обезщетение като „семейно обезщетение“ по силата на принципите, припомнени в точка 32 от настоящото решение.

38 От всички гореизложени съображения следва, че обезщетение като бонуса за дете, разглеждан в главното производство, представлява семейно обезщетение по смисъла на член 1, буква ф), подточка i) от Регламент № 1408/71.

39 Следователно на първия въпрос следва да се отговори, че член 1, буква ф), подточка i) и член 4, параграф 1, буква з) от Регламент № 1408/71 трябва да се тълкуват в смисъл, че обезщетение като бонуса за дете, установен със Закона от 21 декември 2007 г. относно бонуса за дете, представлява семейно обезщетение по смисъла на посочения регламент.

По втория въпрос

40 Предвид отговора на първия въпрос не е необходимо да се отговаря на втория.

По съдебните разноски

41 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (пети състав) реши:

Член 1, буква ф), подточка i) и член 4, параграф 1, буква з) от Регламент (ЕИО) № 1408/71 на Съвета от 14 юни 1971 година за прилагането на схеми за социална сигурност на заети лица, самостоятелно заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността, в изменената му и актуализирана редакция съгласно Регламент (ЕО) № 118/97 на Съвета от 2 декември 1996 година, изменен с Регламент (ЕО) № 647/2005 на Европейския парламент и на Съвета от 13 април 2005 година, трябва да се тълкуват в смисъл, че обезщетение като бонуса за дете, установен със Закона от 21 декември 2007 г. относно бонуса за дете, представлява семейно обезщетение по смисъла на този регламент.

Подписи